

ÁLMODBAN MAJD

SZAKÍTHATUNK?

finep
selection

BESSENYEI GÁBOR

BESSENYEI GÁBOR

ÁLMODBAN MAJD SZAKÍTHATUNK?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Testvéremnek,
te csak a szép álmokban élsz tovább.*

Egy

– **CSAK AZÉRT FEKÜDTEM LE ALUDNI**, hogy veled álmodhassak – fogom meg Eszter kezét, miközben egy közeli pikniken néhány gyerek lerángat egy felhőt a földre, és vattacukorként kezdik zabálni.

– Megint a régi dumával jössz? – lök el magától Eszter játékosan.

– De ha ez az igazság – teszek úgy, mintha nehezen tartanám meg az egyensúlyomat.

Eszter elidőzik a felhőt majszoló gyerekeken.

– Te is kérsz? – húzom újból magamhoz.

– Miért ne? Még soha nem ettem felhőt – ránt magával, ahogy a piknik felé indul.

– Én egyszer már igen – ráz ki a hideg az emléktől. – Esőtől ázott föld íze volt.

– Honnan tudod, hogy milyen az esőtől ázott föld íze?

– Hát... ez valami olyan dolog, amit akkor is tudsz, ha sohasem kóstoltad – merengek el.

Alig észrevehető, zizegős, mályvaszínű energiafal húzódik előttünk, de Eszter lassítás nélkül átlép rajta, és máris az álomba kerülünk. Arctalan emberek sétálnak el mellettünk, de ahogy közeledünk a földre kényszerített felhőhöz, és ezzel az álmodóhoz, máris minden részletgazdagabbá válik.

A felhő habos, vattacukorszerű teste fel-le emelkedik, mintha pihegne és lélegezne. Eszter letérdel elé. Hozzám hasonlóan, akár egy egyenruhát, ő is egy hosszú kapucnis kabátot visel, csak amíg az övé könnyed

anyagú, bézs, az enyém fekete bőr. A testünkön, akár az egymásba fűzött pléhlemezek, fémmaszkok lógnak, amik közül most is viseljük az egyiket, a Valóság maszkját. A maszkok sokasága úgy áll össze rajtunk, mint egy kiceszett vért, de arra azért nem elegendők, hogy leszorítsák Eszter mellét, mert ahogy hajol, pontosan kidomborodnak a formái.

Hirtelen sötétség kúszik az égre.

– Kezdődik – sóhajt fel Eszter.

Igaza van. A gyerekek álmai gyakran csapnak át látszólag minden ok nélkül rémálomba. Odafejt egy dühödt arcot formáló sötét gomolyfelhő ér fölénk, aminek a fekete pamacsai között félelmetes mennyiségű villám cikázik, majd csap le, eltalálva az egyik falatozó gyereket. A többiek felsikoltanak, és élükön az álmodóval, menekülni kezdenek. Sorban érik őket a villámcsapások.

Eszter felegyenesedik, és a mellkasára erősített maszkokhoz nyúl, hogy lecserélje a Valóság maszkját. Megfogom a kezét, és nem engedem neki.

– Ez csak egy átlagos rémálom, nem a mi dolgunk – súgom.

– Tudom, csak... – sóhajt, de aztán megadja magát, és elfordul a menekülő gyerekektől.

– Ettől úgyis hamar felébred – biztatom, és kísétálunk az álomból.

Egy rémálom mindenkinek rossz élményt jelent, de valójában teljesen természetes kisülés, ami az álomsíkon testesül meg. Nekünk nem ilyenekkel, hanem az álomsíkra tévedt hívatlan látogatókkal kell foglalkoznunk. Az eltévedt lelkekkel.

Továbbhaladunk.

Lényegében a saját városunk zavaros másában kószálunk, és valami ide nem illő jelenléter keresünk. Szerencsére csak ritkán találunk. Az épületek ablakain néhol halvány mályvaszínű fények vibrálnak, ami azt jelenti, hogy azokon a helyeken épp álmodnak, vagy ezek a helyszínek, esetleg valamilyen formájuk, szerepel valakinek az álmában. Ha benyitnánk egy ilyen ajtón, egy idegen álmába kerülnénk, ami sokszor jó móka. De most nem szórakozunk ilyenekkel.

A város főterére érve leülünk a római katolikus templom elé, ami az álomsíkon a ki- és belépő pontunk. Velünk szemben az álomzuhatag, ami úgy néz ki, mintha valaki hajlítható képernyőket varrt volna össze, amelyek mindegyike mást adást sugároz, és felhengerítette volna az égit.

A régió összes álmodójának itt fut végig az álma.

– Itt ma sem történik semmi – dől neki Eszter a templom oldalának.

A hátul összefogott hullámos szőke hajából csak egy-egy oldalt lelógó tincs keretezi az arcát. A szabadon maradt fülei bájosan hosszúkásak, tündéres hatást kölcsönöznek neki, az ajka pedig olyannyira tökéletes vastagságú, hogy rendszeresen vissza kell fognom magam, mert még négy év után is állandóan azt csókolgatnám.

– Egy újabb szabad este – simítok végig a karján. – Talán kihasználhatnánk.

– Itt? – nevet fel Eszter.

– Ha itt vagyunk együtt... – felelem ártatlanul.

– Megőrültél? – húzódik el Eszter még mindig kacagva. – Nem akarom, hogy valaki meglásson!

– Ki látna meg? – csúszok mellé. – Most beszéltük meg, hogy nincs itt semmi.

– Egy kósza álmodó, egy utcai álomban... – koppint Eszter a mutatóujjával a fejemre. – Te is tudod, hogy olyankor nem könnyű figyelni, és elszabadulhatnak a dolgok. Az gyönyörű lenne, ha meztelenül kerülnék valaki álmába. Mondjuk egy évfolyamtársunkéba...

– Szerintem nem ez lenne az első eset, hogy valamelyik évfolyamtársunk rólad álmodik... meztelenül – kacsintok mosolyogva Eszterre.

Eszter feláll.

– Ezt most bóknak szántad? – komolyodik el. – Mert nem az.

– Nem... ez csak egy... vicc – lépek mellé, és karolom át hátulról. – Másrészt... miért lennél meztelen? – kérdem könnyeden, terelve a témát. – Pontosan mire is készülsz?

– Haha! – bokszol a vállamba Eszter. – Vicces, de szerintem én inkább...

– Várj! – intem le, ahogy hirtelen elhallgatnak az álmok. A bőröm szinte elpattan, ahogy az egész testem megfeszül.

Eszter is fülelni kezd. A körülöttünk suhanó álmoknak, főleg az álomzuhatagban, általában van egy alapzaja, kellemes sistergés, távoli beszélgetések, halk visszhang, de most mindegyik elnémult.

– Melyik álom lehet az? – néz Eszter az álomzuhatag tornyára, amin, mintha valaki állandóan csatornát váltana, egyfolytában ugrálnak az álomképek.

Én az utcai álmokat lesem. Kevés van most körülöttünk.

– Egyetlen álom? – hitetlenkedem. – Akkor miért halkult el mind-egyik?

– Lépünk be valamelyikbe! – javasolja Eszter, de még be sem fejezte a mondatot, már mindketten az álomzuhatag előtt állunk.

Belemártom az arcomat, az álmok suhanása átbizsereg a bőrömön, szinte beszippant. De ezt már megtanultam kezelni. A némaság viszont meglep. Csak a távolban suhognak halk mondatfoszlányok.

– Arra már hallani valamit – lép be mellém Eszter.

– Akkor haladjunk a legtisztább üresség felé – engedem el magam.

A zuhatag felkap, megrángat, de nem hagyom, hogy irányítson. Találomra kiválasztok egy álmot, és berántom magam.

Az álom közepébe érkezünk. Ez azonnal látszik, mert az álmok nem részletgazdagok. A részletek csak a középpontban bontakoznak ki, és az álmodóval együtt épülnek, minden más elnagyolt.

Itt viszont minden kidolgozott. Egy furcsa bálterem, fehér elegancia, tükröződő márványpadló, az ég felé tekeredő csigalépcső. Úgy néz ki, egy nagy parti készülődik.

Valami mégsem stimmel.

– Hol az álmodó? – néz körbe Eszter.

Hideg érzés karcot végig a gerincemen. Összerezzenek a semmire.

– Váltunk maszkot!

Mert a maszk nemcsak eltakar, hanem erőt is ad.

Végigsimítok a mellkasomra erősített maszkokon, amik minden lépésemre úgy koccannak össze, akár egy csörgődob. Az ujjaim alatt energia zizzen fel.

Az Élet maszkja reménnyel tölti el azt, aki ránéz, elfedi az igazi szándékaimat, és megnyerő külsőt kölcsönöz nekem.

A Múlt maszkja segít ráhangolódni mások emlékeire, empatikussá tesz, így könnyebben építhetek jó kapcsolatot.

Mindkettő jó megoldás a gyors és hatékony munkához.

De most fogalmam sincs, mi vár ránk.

Túl kevés az információ, nem tudom, mivel vagy kivel állunk szemben.

És ha akadékoskodni fog? Ha küzdenem kell?

Lehet, túlbiztosítom magam, de az Erő maszkjáért nyúlok.

Eszter tanácstalanul néz rám, de amikor látja, hogy melyik maszkot akasztom le, ő is azt választja.

Óvatosan körbenézek. Eszternek igaza van, ha az álmom közepében vagyunk, itt kell lennie az álmodónak is.

De itt nincs senki. Vagyis...

A lépcső mögött egy összevészett bundájú, halott zsiráf hever. A nyelve kifordulva a szájából, öklömnyi húsdarabok kihalászva a testéből. A szeme kivájva, a szemürege üres. A torkomból savas hörgés szakad fel, vissza kell fognom magam, nehogy elhányjam magam, és hálás vagyok, hogy az álmodónak legalább szaguk nincs. Eszter az arcába temeti a kezét.

Újabb állatokat veszek észre. Pávák, tigrisek, majmok. Mintha valaki egy rongyrázós partit egzotikus vadállatokkal akart volna feldobni. Ezek az állatok is halottak.

A szemük hiányzik, a testük megtépve, a bőrük megszaggatva, a vérük közös tócsába gyűlt.

– Ez egy rémálom – vizsgálja csendesen az elhullt állatokat Eszter.

– Nem – rázom a fejem. – Legfeljebb az volt, de...

– De? – kapja fel Eszter a fejét.

– Nincs álmodója – tátogom halkán. – Mégsem esik össze. A rémálmok nem ilyenek.

– Akkor mi történik?

– Mintha valami idegen járt volna itt – fordulok bizonytalanul Eszter felé, amikor az egyik falnál észreveszek egy hatalmas csomagtárolót. Egyáltalán nem illik erre a puccos helyre. De az álmok már csak ilyenek.

Eszter is észreveszi, és elindul felé.

Hirtelen rossz érzés fog el.

– Ne! – kiáltok utána.

De már késő.

Eszter odaér, és kinyitja az egyik kis ajtót, mire egy levágott kéz zuhan a lábára.

Sikítva ugrik arrébb.

– Kibaszott rémálmok! – nyugtatja a mellkasán mindkét kezét.

Közel megyek, átölelem, majd elfordítom a szekrénytől. Néhány másodpercig még ölelem, megérezem a parfümje barack- és virágillatát, aztán elengedem, és én lépek a szekrényhez.

A nyitott ajtóból vér csorog le, összekelve a többi rekeszt is, ezért a másik oldalt választom, és itt nyitom ki. A kis rekeszből fekete vászonba csomagolt testrészek potyognak ki. Vagyis ez nem vászon, hanem... szmokingdarabok.

A vendégek részei.

Gyomorsav mar a torkomba. Sikerül visszanyelnem.

A többi rekeszben is testrészeket találok, néhol fejeket is, kivájt szemekkel.

Emlékeztetnem kell magam, hogy akármi is ez, lényegében csak egy álom, nem valóság.

Eszter mellém lép, és lehajol. Az egyik vértócsa felé nyúl, amikor megremeg a keze. Egy pillanatig habozik, visszahúzza, majd a másik kezével formál annyit az álmon, hogy a vért arrébb mozgatja. Az egykori tócsa helyéről egy fekete madártollat emel fel.

– Ez mi lehet? – méregeti a tollat.

– Fogalmam sincs. De sok állatot levágtak itt.

– Igaz – gondolkodik el –, de ez nem pávatoll, más madarat pedig nem láttam.

– Engem jobban érdekel, hogy még mindig nem találtuk meg az álmodót – vizsgálom a terem többi részét. – Az érzései nem lüktetnek az álomban.

– Lehet, hogy köztük van... – bök a testrészekkel teli csomagmegőrző felé Eszter.

– Meghalt volna? – kétkedem. – De az álom még nem omlott össze.

Amint ezt kimondom, megremeg körülöttünk a tér, az álom pedig megkezdi a lassú összezuhanást.

– Ne! – nyögök fel.

Oldalra hajítom a kabátom bal oldalát, és a belsejébe erősített festékszóróért nyúlok. Rohanva kezdek határvonalakat fűjni a terem köré.

– Miért akarod archiválni az álmot? – értetlenkedik Eszter.

– Muszáj – lihegem.

Mire végzek, az álom egy része stabilizálódik, de csak remélni tudom, hogy eleget mentettem meg belőle. Visszaakasztom a festékszórómat, majd egy gyűrűsdobozt veszek el mellőle.

– Lépünk hátrébb – teszem le a dobozt a földre, és felpattintom a te-
tejét.

A festékszóróval megjelölt álom másolata, mint a lefolyóban eltűnő
víz, egyetlen szippantásra belecsúszik. Az eredeti álom megremeg.

– Mindjárt összeomlik – közli Eszter.

– Menjünk! – fogom meg a kezét, majd együtt vetjük le magunkat az
álm széléről, bele az álmzuhatagba.

– Szerinted egy lélek próbálta felenni az álmat? – kérdi Eszter, miköz-
ben átzuhanunk az álmzuhatagon.

– Remélem, nem – felelem.

Az álmzuhatagba visszatértek a hangok, a susogás, mi pedig átsuha-
nunk egy újabb álmon. Aztán egy másikon. És megint. És megint. Kön-
nyed elbőbiskolásokat, irányított félálmodokat keresünk, hogy magunkba
szívjuk azok reményeit, báját és kedvességét. Oldódni akarunk.

Sohasem könnyű a rémálmodok után.

Amikor a testembe enyhe bizsergés költözik, és Eszter karján is jóleső
libabőr pattog végig, elhagyjuk az álmzuhatagot, és a közeli, gumicuk-
rokat lövellő szökőkútnál ülünk le.

– Merre menjünk még? – kérdem Esztert.

Rövid csend, aztán Eszter megrázza a fejét.

– Szerintem én hazamegyek.

A mellkasom hirtelen befeszül, szorítani kezd. Sok időt töltöttünk az
álomsíkon, de... nem egymással.

– Biztos? – fogom meg a kezét. – Még lenne néhány óránk.

– Aludni is kellene – vonja meg a vállát Eszter, amivel ki is húzza a ke-
zét az ujjaim közül. – Úgy igazából.

– Rendben – bólintok.

Közelebb lép, lábujjhegyre áll, majd szájon puszil. A maszkjaink nem
állnak az utunkba. Az ajka száraz, de még így is puha.

– Találkozunk reggel a valóságban – mondom neki.

Halványan elmosolyodik, majd elindul a templomajtó felé. Benyit, be-
lép az üres fehérségbe, mert a templom belülről nincs kidolgozva, csak
egy ajtó, a teste pedig lassan halványodni kezd.

– Szép álmokat! – suttogom utána. – Szeretlek!

Erre már nem érkezik felelet. Valószínűleg nem hallotta.

Kissé csalódott vagyok.

Egyedül maradtam.

Aztán rájövök, hogy ez nem is olyan nagy baj. Így van időm készülni az érettségire.

Kellő

A FRANCBA! MEGINT NEM MARADT IDŐM a valódi alvásra. Le kell szoknom arról, hogy az utolsó pillanatig húzom a távozást, mert így csak saját magamat szívatom meg. Eszter okosabban csinálja.

Alig bírok kikászálódni az ágyból, de amint ez megvan, már könnyebben mennek a dolgok. Nem szoktam sokáig készülődni, és mivel épp bármilyen étel gondolata elemélyít, reggeli nélkül indulok el.

A sulis neonfénytől nyomott félhomálya a hangulatom tökéletes leképezése. A körfolyosó frissen festett korlátjához állok, amibe már belevesték, hogy *Andi + Dezső*, akikről fogalmam sincs, hogy kik lehetnek, mert szerintem egyetlen Dezső sem jár ide. A hasogató fejemet a korlátot megszakító oszlopnak döntve hűsíttem, a hátam mögötti falnál egy rozoga pad, ami mindig hatalmasat kattant, amint ráül valaki. A padon, mint verebek a dróton, lányok üldögélnek és csicseregnek.

Hirtelen nem tudom felidézni, hogy milyen hangot adnak ki a verebek, de mielőtt rákeresnék, meglátom, ahogy Berkes Márk battyog fel a lépcsőn. Szakadt szűk farmer, oversize póló, fél vállon hordott táska, körben rövid, fent hosszabbra hagyott haj.

– Te is korán keltél? – csap a tenyerembe, amint mellém ér.

Ahogy az ujjaink összeérnek, a gyűrűink is összekocognak. Márk csak egyetlen gyűrűt visel, egy középen fekete, a két szélénél ezüstsínűt, nekem viszont mindegyik ujjamon van legalább egy hasonló. Az álomsíkon használt maszkjaim valóságbéli megtestesülései. Ha azt akarod, hogy

a maszkok kötődjenek és segítsenek, jó, ha a valóságban is minél többet magadon tartod őket.

– A fejfájásom nem hagyott aludni – felelek Márknak, a homlokomat masszírozva.

– Csak nem megint túltoltad az álmodozást? – les felém Márk sejtelmesen.

A fogaimat az alsó ajkamba mélyesztem, de nem mondok semmit.

– És történt valami? – csap le Márk mohón. – Valami feladat? Elszabadult rémálom?

– Hányszor mondjam még, nem a rémálmok szoktak elszabadulni, hanem a lelkek! – morranok rá.

– De az a vége, hogy rémálom lesz belőlük – vág a szavamba.

Elnézően csóválom a fejem.

– Amúgy meg, halkabban – súgom. – Itt ilyenekről nem beszélünk.

– De Eszterrel mindig ilyenekről beszéltek.

– Mert rajtunk van hangerőszabályzó.

– Rajtam is – kapja fel a vizet Márk.

– Akkor néha használd! – húzom kicsit.

– Most használtam...

– Tényleg? – nevetek fel, csak hogy bosszantsam.

– Ne már... De komolyan, történt valami?

– Semmi, amit itt és most kellene megbeszélni – nézek el Márk mellett.

– De én is álomizé vagyok – erősködik Márk.

– Egyrészt nem álomizé, hanem...

– Hah! Én is tudom, csak olyan jól titkolom, hogy ki sem mondom.

– Vérprofi vagy – sóhajtok.

Márk elégedetten vigyorog.

– Másrészt, nem mondanám, hogy te is „*álomizé*” vagy – folytatom. – Te még csak tanulgatsz, és nem kell mindenről tudnod.

– Ez azért így fáj – melázik el Márk, teljesen más irányba nézve. – Szerinted Izabellának nőttek a mellei, vagy csak ez a felső adja ki másképp?

– Tessék? – kerekedik el a szemem.

– Pont ott jön – mutat Márk egy emelettel lejjebb. – Mit tegyek, ha van szemem, és látom?

Az első emeleten egy tizenegyedikes lány, Sajó Izabella vonul végig, a vékony tavaszi kabátja szétgombolva, alatta egy feszülős felső, aminek olyan mély a dekoltázsa, hogy valószínűleg sohasem volt célja, hogy bármit is takarjon.

– Nem vagyok tisztában Izabella korábbi mellméreteivel – fordulok el.

– Ú, de hűség! – horkan fel Márk. – Még gondolatban sem tekintget más lányok felé.

– Ez van – vonom meg a vállam.

– De ugye tudod, hogy hűséget kell fogadni, nem vakságot? – ragadja meg a fejemet Márk két oldalról, hogy Izabella felé fordítson.

Izabella pont ránk néz, és látja, hogy Márk kényszerít arra, hogy bámuljam. A szégyen lángba borítja az arcomat.

– Ez így rém kellemetlen – motyogom.

– Az – szorítja még mindig a fejemet Márk. – Szerinted intgessek neki?

– Mindenképp!

Márk elengedi a fejemet, és odainteget Izabellának, aki egy kis értetlenkedés után, kedvesen felénk nevet.

– De szép volt, ahogy a nevetéstől megrázkódtak – olvadozik Márk.

– Mik?

– Jó ég! Ne csináld már – tesz könyörgő mozdulatot az ég felé. – Amúgy szerintem elég jól kijöttünk belőle – summázza végül.

– Nekem évek óta barátnőm van – színlelek felháborodást. – Tudod, ez miért jó?

– Hosszú listát tudnék sorolni – mereng el Márk –, de mivel az unokatesómmal jársz, ennek a nagy részét most inkább mellőzném.

– Azért jó – folytatom rendíthetetlenül –, mert nem kell kényelmetlen szituációkba, zavaros szemezésekre, kétesélyes megszólításokba belemennem egy lány miatt.

– Ezek tényleg nagy előnyök – ismeri el Márk.

– Azok – szorítok rá a korlát fényesre lakkozott fatámlájára. – De akkor hogy lehet, hogy hiába a barátnő, veled mindig ilyen helyzetekbe kényszerülök?

– Közel tartalak a tűzhöz – taszít arrébb a vállával Márk vigyorogva.

– Milyen tűzhöz?

– Ami megmutatja, hogy időnként milyen szar fiúnak lenni.

– De én ezt már nem akarom tudni – bámulok az égre rimánkodva. Derengő neoncsövek néznek vissza rám. – Pont az a jó, hogy ezeket nem kell átélnem.

– Ez bármikor használható tudás. Habár... – gondolkodik el Márk.
– Ti úgysem szakítotok Eszterrel. Pár év múlva összeházasodtok, lesz öt gyereketek...

– Öt? – tátom el a szám.

– Fiatalok vagytok, lesz idő gyártani – biztat Márk.

– Nem akarok öt gyereket – szögezem le.

– Akkor ezt beszéld meg Eszterrel.

– Eszter sem akar öt gyereket – jelentem ki magabiztosan.

– Úristen, ti tényleg beszélgettek a gyerekvállalásról? – riad meg Márk.

– Ugyan, még csak most érettségizünk. Ennek ellenére biztos, hogy Eszter sem akar öt gyereket.

– Hát pedig... a mi családjukban kifejezetten fontos a nagycsalád intézménye – simogattja az állát Márk fontoskodva.

– Eszter egyke, és... – Azt akarom mondani, hogy *te is*, de... Márknak volt egy bátyja. Volt. – Eszter egyke – zárom le sután.

Zavartan hallgatunk.

– Amúgy meg, mit akarsz te Izabellától? – terelem a témát. – Nem Flóránál próbálsz?

– Flóra? – hőköl meg Márk. – Megőrültél?

– Azt hittem... – csodálkozom. – Állandóan együtt lógtok.

– Hogy venné ki az magát? – háborodik fel Márk.

– Miért, mi van? – kérdem tanácstalanul.

Márk úgy tárja szét a karját, hogy egy elefánt beférne közé, az arca pedig a döbbenettől teljesen szétcsúszik.

– Csak barátok vagyunk, és mindenki tudja, hogy miért – feleli mindenféle magyarázat nélkül. – Meg hát...

– Igen?

– Flórának vannak barátnői... – sandít körbe Márk, hogy hallgatózik-e valaki.

– Valóban – bólintok.

– És ha neked nem tűnt volna fel, akkor szólok, elég jó nők a barátnői.

– Ezt pont tudom. Eszter mondta, én meg hiszek neki – vigyorodom el. Márk megcsóválja a fejét.

– A lényeg, hogy megéri Flóra társaságát keresni, mert csurranhat-cseppenhet belőle más is.

– Milyen számító.

– Köszönöm – fogadja büszkén az elismerést Márk.

– Nem bóknak szántam.

– Mégis annak veszem, mert az olyan egyszerű földi halandóknak, mint én is, akiknek nem jött össze tizennégy évesen az örök szerelem, ilyennek kell lennie. Emlegetett számár.

– Mi? – nézek abba az irányba, amerre Márk is.

Önkéntelenül is elmosolyodom.

A lépcsőn Eszter baktat felfelé. Hullámos szőke haja a vállát verdesi, a szoknyája alól kivillan a combja. Felnéz, és észrevesz minket. A mosolya pedig olyan sanda félmosoly, hogy megőrülsz, mire is gondolhat épp.

A szokásosnál erősebben markolok a korlátra, a lélegzetem a tüdőmben reked.

Eszter viszont megtorpan, és ahelyett, hogy hozzám rohanna, előveszi a telefonját, és elkezd üzenetet írni. De kinek? Ez azért bosszantó.

– Ez nem normális! – fakad ki Márk. – Még csak most adott le egy kamutelefont a portán, erre máris előkapja az igazit.

Megrezzen a telefonom a zsebemben.

Üzenet Esztertől.

Én is szeretlek. Tegnap már nem volt alkalmam mondani, bocsi.

Eszter a lépcsőről figyel, és mosolyog. Nem bírom ki, hogy ne mosolyogjak vissza.

Márk gusztustalanul felhorkant mellettem.

– Te sem vagy normális – böködi a telefonomat, miközben tekintetével tanárokat keres. – És ha azt mondod, hogy ti most is chateltek, miközben húsz méterre álltok egymástól, hányok egy szivárványt az öledbe – imitál öklendezést.

– Dehogy! – csúsztatom a telefonomat a zsebembe, mire Eszter szinte a karomba vetődik, az ajkunk pedig máris találkozik, és...

– Nem lehetne, hogy nem nyelitek le telibe a másikat, hanem csak egy szájra puszival köszöntök, mint a normális párok? – érdeklődik Márk tapintatlanul. – Legalább akkor, ha más is áll mellettetek?

– Zavarba hoz az intimitás? – fordul felé Eszter lágyan kacarászva.

– A tiétek biztos.

– Csak irigy vagy – mosolyog Eszter.

– A kettő nem zárja ki egymást – mosolyog vissza Márk. – Ami a ma estét illeti...

– Miért, mi lesz ma este? – akasztom meg értetlenkedve.

– Péntek – vonja meg a vállát Márk.

– Arról beszéltünk, hogy beülhetnénk valahová – mondja Eszter.

A gyomrom azonnal összeugrik.

– Nekem nem említetted.

– Most említem – simít végig az arcomon Eszter.

– Igazából én említettem – kotnyeleskedik közbe Márk.

Eszter lesújtó pillantást vet felé, a résnyire összeszűkített szemhéja ijesztően remeg. Márkban megakad a szó.

Elnevetem magam, mire Márk is felnevet, és végül Eszter is elmosolyodik.

– Megjött Flóra – kapja fel hirtelen a fejét Márk. – Megyek, köszönök neki – rohan el Flóráék osztálya felé.

– Szerinted tényleg megjött, vagy csak így próbál lelépni? – húzogatja gyanakodva a szemöldökét Eszter. Érdektelenül vonom meg a vállam.

– A ma este alkalmatlan, hogy bárhová is menjünk – kerülöm meg a választ.

– Miért? – csodálkozik Eszter, és eggyel távolabb lép tőlem.

– Nem emlékszel az éjszakára? – hőkölök meg. – Ki kell derítenünk, hogy mivel találkoztunk!

– Egy rémálom volt.

– Ez attól bonyolultabb – rázom a fejem. – Valami új.

– Dehogy új. Csak más – ellenkezik csalódottan.

– Most meg mi van?

– Nem hiszem el, hogy neked ez a legfontosabb! – fordul Eszter a korlát felé.

Zavartan fordulok utána. Nem értem. Tudja, hogy ez a mi felelősségünk.

- Nem ez a legfontosabb, csak...
- Apától is mindig azt hallom, hogy *nézd meg Nimródot, ő komolyan veszi, ő elhivatott* – utánozza Eszter az apja hangját felháborodva. Pocsékul megy neki. – Mintha én nem lennék az...
- Sajnálom, ha az apád miattam száll rád, de...
- Nem a te hibád – legyint rám Eszter –, de... de ha túl sok időt fordítasz az álmokra, azt fogja hinni, hogy ez a természetes, miközben...
- Igen? – nógatom.
- Miközben meg alig járunk el valahová.
- Minden éjszaka eljárunk – tárom szét a karomat értetlenül.
- Úgy értem, igazi emberekkel, a valóságban.
- Az álmok izgalmasabbak, mint a valóság és a valódi emberek.
- Mégis valódi barátnőd van, és nem egy álomlány – cirógatja meg Eszter az arcomat. A bőröm megreszket az érintésére. Olyan ciki, hogy évek elteltével is ilyen hatással van rám.
- Már épp kinyitnám a szám, amikor Eszter megállít.
- Ki ne mondd!
- Mit? – csodálkozom.
- Hogy *nekem te is olyan vagy, mint egy álom*, vagy valami hasonló bókot. Ki ne mondd!
- Elnevetem magam.
- Túl jól ismersz.
- Volt időm kiismerni – csipkelődik Eszter. – Na jó, most már kíváncsi vagyok.
- Mire?
- Mit akartál mondani? – sóhajt.
- Sohasem tudod meg! – húzom nevetve.
- Ne akard, hogy tippelgessek, tudod, hogy az én számból még kellemtlenebbül hangzik.
- Tudom – riadok meg játékosan. – Azt mondtam volna, hogy *veled lenni a valóságban is álom*.
- Úgy tudtam! – rángatja meg Eszter a karomat könnyeden.
- Nem tehetek róla. Ez a sok vers mellékhátasa.
- A sok vers fűzfapóétát csinál belőled? – kuncog Eszter. – Azt remélttem, hogy jó ízlést ad.

– Az ízlésem minőségének te vagy a tanúsága.

– Na jó, ez azért betalált – pirul ki Eszter. – Figyelj... elmegyünk este, nem leszünk sokáig, és éjszaka utánajárunk a dolognak. Rendben?

– Jó, de tényleg nem leszünk sokáig.

Eszter közel lép hozzám, és szájon csókol.

– Ugye nem ezt csináljátok, amióta elmentem? – hallom meg újra Márk hangját.

– Hogy te mindig tudod, mikor kell érkezni...

– Jó hír – mondja Márk. – Flóra is jön este.

Bólintok.

– És a barátnői is – kacsint rám.

Eszter naplója 1.

Négy évvel ezelőtt

Na jó, ez elképesztően zavarba ejtő volt. Csak nyugodtan akartam kutyát sétáltatni, de most tök hülyén érzem magam. De kezdem az elején.

Délután szokás szerint kivittem Hóvihart sétálni. Kicsit eltértem a napi útvonaltól, mert gondoltam, neki is jól jönne a változatosság. Bementük a lakótelepi házak közé, amikor észrevettem egy fiút. Vagyis ő vett észre engem. Vagy egymást. A lényeg, hogy láttam, hogy figyel. Egy félszeg mosollyal. Távolról ártalmatlannak tűnt, de azért úgy döntöttem, inkább másik irányba megyek. Erre Hóvihar nem arra indult? Persze, elhúzhattam volna, de olyan lelkesen kezdett követni egy szagot.

Muszáj volt elmenni a fiú előtt, aki egy pad támláján ült. Amikor közelebb értem, az arca felderült, és lelkesen elém pattant.

Azt kérdi csodálkozva, *Anna?* Én meg mondom neki, *milyen Anna, hagyj már békén!* Csak megbotlott a nyelvem, és véletlenül azt mondtam neki, hogy *békán. Hagyj már békán!* Mire ő, tök komoly arccal azt mondja, hogy *bocsi, de nincs nálam béka. Nem bírom sem a kétéltűeket, sem a hullóket.*

Most így utólag már elég viccesnek tűnik, de akkor, hogy ne semmisüljek meg, faarccal fogadtam, ami elbizonytalaníthatta a fiút, mert utána hátralepett, és azt mondta, *bocsi, csak azt hittem, ismerjük egymást.*

Mondtam neki, hogy *hát nagyon nem*. Erre még elköszönt, mintha vágytam volna a köszönésére, és visszaült a közeli játszótér egyik padjára. Azt hitte, ha ott szomorú képet vág, akkor majd megsajnálom. Hát nem!

Mert mit gondolt, hogy nem veszem le, ha ilyen kamu dumával próbálkozik nálam? És nem azt mondom, hogy nem volt bátor, meg minimálisan eredeti, de... persze, összetévesztett valakivel. Habár, egész visszafelé úton azon gondolkodtam, hogy mi van, ha tényleg, én meg ok nélkül bunkóztam?

Mindenesetre a lehető leggyorsabban el akartam tűnni, de Hóvihar nem pont tíz méterrel arrébb végezte el a nagydolgát? Mintha valaki feltekerte volna a fűtést, éreztem, hogy lángol az arcom. Persze a fiú még a padon ülve is bámult, és most előtte kellett volna felszednem a kutyaszart. Még soha nem éreztem magam ilyen kellemetlenül. Az is megfordult a fejemben, hogy otthagynom, csak hát én nem vagyok olyan. Megfogtam a zacskót, és felmarkoltam a kakit, de közben a fiú felé sem néztem, azt akartam, hogy minél hamarabb vége legyen. Amikor sikerült bezacskózni, megfordultam, és persze hogy a pad mellett volt az egyetlen közeli kuka. Nyilván nem akartam magammal cipelni, az még gázabb lett volna, ezért felszegtem a fejem, és odasétáltam, várva, hogy a fiú majd beszól. De nem tette.

Ha nem Anna vagy, hogy hívnak? – kérdezte. Már majdnem rávágtam, hogy semmi közöd hozzá, de hálás voltam az elmaradt beszólás miatt, és így közelebbről egész cuki volt a srác, csak hát én ugye elvből nem ismerkedek utóán... szóval megmondtam, hogy *Eszter*. Azt viszont direkt nem kérdeztem meg, hogy őt hogy hívják. Persze nem is kellett, mert magától mondta, hogy *Nimród*. Mármint, nem mintha meg akartam volna jegyezni. Csak így a fejemben maradt.

Máskor is szoktál erre járni? – faggatózott tovább, mire gyorsan közöltem, hogy *nem*, és már indultam is haza. És akkor meghallottam, hogy valaki kiabál, *Csáth Nimród! Hát mióta várom már, hogy hazagyere? Miért nem veszed fel a telefonod?* Gondolom, az anyja lehetett, mert a fiú zavartan válaszolt. *Lemerült.* – *Hát akkor még inkább haza kellett volna jönnöd!* A fiúra néztem, aki meg azt figyelte, hogy én mit reagálok. Még most is ezzel foglalkozott. Remélem, nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

látta meg rajtam, hogy ettől a figyelemtől zavarba jöttem. Majd annyit mondott, hogy *Szia!* Nem akartam bunkó lenni, ezért én is mondtam, hogy *Szia!*, meg kicsit olyan sajnálatra méltóan cuki is volt, hogy az anyukája az utcán kiabál vele, ő meg próbál úgy tenni, mintha mi sem történt volna.

Azt viszont még most sem bírom megérteni, hogy az ilyen fiúk tényleg azt hiszik, hogy van esélyük, ha mindenféle kamudumával leszólítanak lányokat? Hát bocsi, de nem. Anya is megmondta, hogy az utcán ismerkedni túlságosan közönséges. Még akkor is, ha ez a Nimród nem volt bűn ronda, meg még a barna szeme is passzolt a sötétszőke, fésületlen hajához, ami furcsamód jól állt neki.

Mindegy, úgysem látom többet. És nem is akarom.